

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o wysokość renty,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2017 r.,

w przedmiocie sprostowania postanowienia z dnia 29 sierpnia 2017 r., I UZ 26/17

prostuje oczywistą omyłkę w sentencji postanowienia z dnia 29 sierpnia 2017 r., I UZ 26/17, przez zastąpienie użytego tam słowa "odrzuca" słowem "oddala".

UZASADNIENIE

Formułując sentencję postanowienia z dnia 29 sierpnia 2017 r., Sąd Najwyższy dopuścił się oczywistej omyłki, gdyż odrzucił zażalenie odwołującej się zamiast je oddalić, skoro uznał to zażalenie za dopuszczalne, ale merytorycznie nieuzasadnione. Wspomniana omyłka została spowodowana tym, że przedmiotem kontroli w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym było nie tylko postanowienie Sądu drugiej instancji odrzucające zażalenie, ale także – na podstawie art. 380 k.p.c. – postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu, na które zażalenie nie przysługuje.

Zdaniem Sądu Najwyższego, sprostowanie opisanej omyłki jest możliwe, gdyż dotyczy ona wyłącznie przyjętej w postanowieniu formuły rozstrzygnięcia, natomiast pozostaje bez wpływu na istotę rozstrzygnięcia sprawy. Zarówno odrzucenie rozpatrywanego zażalenia, jak i jego oddalenie powoduje bowiem dla stron postępowania ten sam skutek, którym jest uprawomocnienie się zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji.

Kierując się treścią art. 350 § 1 k.p.c. w związku z art. 390 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł zatem jak w sentencji swojego postanowienia.

aw